

РЕШЕНИЕ

№ 3785

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 16.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **9030** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл.68л, ал.1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

Образувано е по жалба на [фирма], срещу Заповед № 258 / 12.05.2021 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на основание чл.68л, ал.1, вр.чл.68в и чл.68г, ал. 1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, чл. 5, ал.1, т.1 и чл. 8, ал.1 и ал. 2, т.9 от Устройствения правилник на КЗП се забранява на дружеството да прилага нелоялна търговска практика, по смисъла на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, а именно в нарушение на сключен Договор за лизинг на мобилно устройство да начислява неправомерно недължими лизингови вноски за устройството и да изисква от потребителя да заплати същите.

Жалбоподателят [фирма], чрез адв. К., моли заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. Твърди се, че в нарушение на административно процесуалните правила дружеството не е било уведомено за започване на административното производство, в нарушение на чл. 26, ал. 1 от АПК, както и не му е осигурена възможност да представи становище и доказателства в своя защита. Поддържа, че ответната Комисия за защита на потребителите (КЗП или Комисията) в действителност не е установила наличие на твърдяната в сигнала на потребител, нелоялна търговска практика. В тази връзка сочи, че начисляването на повече от една лизингова вноска, въпреки че е начислена поради грешка в системата, не е основание

същата да не бъде заплатена. В случая сумата не е заплатена в срок, поради което Операторът е имал право да ограничи и/или да спре достъпа на потребителя до услугите. Твърди, че издаването на оспореният акт, след преустановяване на поведението на оператора, я прави безпредметна в противоречие с материалния закон и с целта му. Моли съда да отмени Заповед № 258 / 12.05.2021 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите и да осъди ответника да му възстанови направените разноски по водене на делото, съгласно представен списък.

Ответникът – ПРЕДСЕДАТЕЛ на Комисията за защита на потребителите (КЗП или Комисията), оспорва жалбата. В представеното по делото становище поддържа, че оспорваната Заповед е законосъобразен административен акт и не са налице сочените основания за отмяна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заявеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА страна следното:

Административното производство е образувано в съответствие с чл. 68л, ал.4 ЗЗПотр. - по жалба (сигнал) на потребител постъпила В РД М. с вх. № М-03-11/18.01.2021 г., в която са изложени следните оплаквания: на 16.10.2020 г. потребителят П. Т. Т. сключила с [фирма] Допълнително споразумение към договор за мобилна услуга за номер 359896848150, с месечна такса 44.99 лв., за срок от 24 месеца, както и Договор за лизинг на мобилно устройство S. G. 520 с месечна лизингова вноска 55.59 лв. за същия срок в офис в [населено място]. Към момента на подписване на споразумението потребителят ползва и друг абонатен номер 359890550578 с месечна такса 36.99 лв. След сключване на договорите, на 18.10.2020 г. търговецът е начислил месечна сметка на стойност 265 лв., а на 18.11.2020 г., месечна сметка на стойност 210 лв., като след многократни разговори на кратък номер 123 е разбрала, че в тях са включени лизингови вноски за 3 броя телефона, а не за 1 брой, както е по условията на договора за лизинг. В жалбата се твърди, че от служител на търговеца потребителят е посъветван да не заплаща издадените фактури до отстраняване на проблема, но ползваните от нея услуги били спрени. На 01.12.2020 г. след обаждане от оператор, Т. е посетила офиса на търговеца, където е установила, че задължението ѝ към [фирма] е на стойност 525 лв. Проведен е разговор по телефона с представител на оператора, който я информирал да заплати само сумата от 302.50 лв. Същата заплатила посочената сума, след което услугите по договора били възстановени. На 05.01.2021 г. търговецът отново ограничил едностранно /изходящи обаждания/ достъпът ѝ до услугите по договора. При проведен пореден разговор на номер 123 ѝ било обяснено, че има неплатена сума, която е остатък за месец ноември. В жалбата се твърди, че на 06.01.2021 г. търговецът е спрял неправомерно всички услуги по договора, двустранно /изходящи и входящи повиквания/, без да има неплатени задължения по две фактури, по повод на което е била сезирана и КЗП.

Към жалбата са приложени снимка от телефона с получените съобщения от търговеца за размера на дължимите суми по издадените фактури, а именно: от 18.10.2020 г. - 265,11 лв., от 18.11.2020 г. - 525,46 лв. и от 18.12.2020 г. - 151,41 лв.,

както и информация от регистрирания профил на интернет страницата на търговеца за проведените от Т. телефонни разговори с оператор на номер 123 (Грижа за клиента) с обща продължителност от над 120 минути.

За изясняване на фактите на 25.01.2021 г. длъжностни лица при ответника са извършили проверка в магазин Т. в [населено място], [улица], ет.1 стопанисван от [фирма]. За резултатите от проверката е съставен Констативен протокол (КП) №К-2727425/25.01.2021г., в който са отразени следните факти: на потребителката не е предоставен достъп до услугите, спрени от търговеца. От представител на търговеца са предоставени 2 броя фактури и 2 броя кредитни известия /фактури/, издадени след сключените на 16.10.2020 г. договори, с информация за детайлното потребление за двата мобилни номера на потребителката, както следва:

- Фактура № [ЕГН] / 18.10.2020 г. на стойност 265,11 лв., в която е включена вноса за лизинг в размер на 168,62 лв., със срок за плащане 02.11.2021 г.

- Фактура № [ЕГН] / 18.11.2020 г. на стойност 525,46 лв., в която е включена вноса за лизинг в размер на 168,62 лв., със срок за плащане 03.12.2021 г.

От детайлното потребление за периода от 18.10.2020 г. до 17.11.2020 г. е видно, че от 09.11.2020 г. от двата мобилни номера на потребителката не са провеждани разговори и не е ползван интернет.

- Кредитно известие № [ЕГН] / 18.12.2020 г. на стойност 151,41 лв., в което е включено сторно на вноса за лизинг в размер на 164,92 лв., със срок за плащане - 02.01.2021 г. От детайлното потребление за периода от 18.11.2020 г.-17.12.2020 г. е видно, че от 18.11 до 01.12.2020 г. от двата мобилни номера на потребителката не е ползван интернет и не са провеждани разговори /единствено с номер 123 Грижа за клиента/.

- Кредитно известие № [ЕГН] / 18.01.2021 г. на стойност 190,11 лв., в което е включено сторно на месечни такси в размер на 27.20 лв. без ДДС и вноса за лизинг в размер на 57,44 лв., със срок за плащане - 02.02.2021 г. От детайлното потребление за периода от 18.12.2020 г. - 17.01.2021 г. е видно, че от 06.01.2021 г. от двата мобилни номера на потребителката не са провеждани разговори и не е ползван интернет.

С констативния протокол на същия е указано да предостави следните документи:

1. Сключените договори с жалбоподателката;
2. Издадените фактури след сключване на договорите на 16.10.2020 г.
3. Становище по жалбата на потребителката и информация от системата за начислените й суми, постъпилите плащания, както и информация за датите на

спиране на услугите ѝ и причините за това.

На 27.01.2021 г. на електронната поща на КЗП - РД М. [електронна поща] е получен имейл, съдържащ становище по жалбата, Допълнително споразумение от 16.10.2020 г. за номер 359896848150, Договор за лизинг за S. G. 520 128СВ В1ие, които са идентични с предоставените от жалбоподателката и фактурите от 18.10.2020 г., 18.11.2020 г., 18.12.2020 г. и 18.01.2021 г., предоставени и по време на проверката в обекта. От фактурите от 18.10.2020 г. и 18.11.2020 г. е установено, че в сумите по двете фактури са включени погрешно по 3 броя лизингови вноски вместо 1 брой, начислени като задължение на потребителката за плащане преди да са били дължими на търговеца. Не е предоставена изисканата информация от системата на търговеца за начислените суми, постъпилите плащания и за датите на спиране на услугите и причините за това. В становището си търговецът е признал, че поради технически причини във фактурите от 18.10.2020 г. и 18.11.2020 г. са начислени по три лизингови вноски за апарат S. G. 520, вместо една, но е установил грешката след като потребителката се е свързала с него и е направил необходимата корекция във фактурата от 18.12.2020 г. Посочил е също, че е взел решение да компенсира потребителката за причиненото неудобство, като ще ѝ предостави отстъпка в размер на две месечни такси за ползвания номер 359896848150. Отстъпката ще бъде активирана и услугите възстановени след като тя заплати.

На свое заседание от 09.04.2021 г. КЗП е взела решение, документирано в т.11 от Протокол №8/09.04.2021 г., че дружеството използва нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68г, ал. 1 от ЗЗП.

С процесната Заповед № 258/12.05.2021 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите на основание чл.68л, ал.1, вр.чл.68в и чл.68г, ал. 1 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, чл. 5, ал.1, т.1 и чл. 8, ал.1 и ал. 2, т.9 от Устройствения правилник на КЗП и решение на комисията съгласно т.11 от Протокол №8/09.04.2021 г. се забранява на дружеството да прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика, по смисъла на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, а именно в нарушение на сключен Договор за лизинг на мобилно устройство да начислява неправомерно недължими лизингови вноски за устройството и да изисква от потребителя да заплати същите.

Оспорената заповед е връчена на управителя на дружеството на 17.05.2021 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от ПРАВНА страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, подадена от надлежна страна и в срок.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на

предоставените му правомощия, съгласно чл. 68л, ал.1 от Закона за защита на потребителите.

Заповедта е издадена в предписаната форма, доколкото в специалния закон липсват различни от установените в чл. 59, ал. 2 от АПК изисквания. Изчерпателно са посочени, както правните, така и фактическите основания за постановяването ѝ, което е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на оспорващия да организира адекватно защитата си.

В хода на протеклото административно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, обуславящи отмяна на акта на основание чл.146, т.3 от АПК. Преди всичко и противно на твърденията на жалбоподателя, съдът намира, че не се установяват съществени процесуални нарушения в административното производство, спазени са разпоредбите на чл. 26, 34 и 35 АПК. Производството е образувано въз основа на жалба на потребител срещу [фирма], по повод на която служители от администрацията на КЗП са извършили проверка. Резултатите от същата са обективирани в съставения протокол №К-2727425/25.01.2021г. Жалбоподателят [фирма] е бил уведомен за стартиралото производство още на 25.01.2021 г., предоставена му е била възможност да вземе участие в него, право което същият е упражнил, като е представил своите обяснения, становище и доказателства. Настоящият състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените по см. на чл.146, т.3 от АПК, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност проверяваното лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно производство [фирма] е било съвсем наясно за какво точно нарушение по ЗЗП му се търси отговорност, жалбоподателят по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира и проведе в пълен обем своята защита, като подаде възражения и обяснения както срещу съставения констативен протокол №К-2727425/25.01.2021г., така в последствие и жалба срещу заповедта. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства, обсъдил е становището на проверяваното лице, изискал е допълнителни доказателства и е приел неговите обяснения, като е спазил и основния принцип на процеса относно събирането и проверката на доказателствата.

Оспорената заповед е издадена в съответствие с материалния закон, поради което не е налице основание за отмяна съгласно чл.146, т.4 от АПК.

Уредбата на нелоялните търговски практики се съдържа в глава IV, раздел III от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, като българският закон възпроизвежда уредбата на Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11.05.2005 г. относно нелоялните търговски практики към потребители на вътрешния пазар, наричана Директива за нелоялни търговски практики. Съгласно чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП, когато Комисията за защита на потребителите установи, че търговската практика е нелоялна, Председателят на КЗП издава заповед, с която забранява прилагането на

търговската практика.

Разпоредбата на чл. 68в от ЗЗП съдържа общото правило - забраняват се нелоялните търговски практики. Нормата на чл. 68г от ЗЗП регламентира кога търговската практика е нелоялна, а в текстовете на чл. 68д, 68е и чл.68ж от ЗЗП са посочени заблуждаващите нелоялни търговски практики.

По смисъла на цитираните разпоредби се забраняват нелоялните търговски практики, които са такива, ако противоречат на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променят или е възможно да променят съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговските практики са насочени към определена група потребители. В конкретния случай производството е иницирано по жалба на потребител /§ 13, т. 1 ДР ЗЗП/ срещу лице, с качеството търговец /§ 13, т. 2 ДР ЗЗП/, като се твърди наличието на нелоялна търговска практика. „Търговска практика“ е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите“ /§ 13, т. 23 от ДР на ЗЗП/. „Добросъвестност и професионална компетентност“ е степента на специални познания, умения и грижи, които може да се очаква да бъдат притежавани и проявени от търговеца спрямо потребителя съгласно почтените пазарни практики и/или принципа за добросъвестност в сферата на дейност, упражнявана от търговеца“ /§ 13, т. 28 от ДР на ЗЗП/. Средният потребител е този, който е относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен. „Съществено изменение на икономическото поведение на потребителите“ е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика“ /§ 13, т. 25 от ДР на ЗЗП/.

За да бъде преценено дали е налице нелоялна търговска практика /основен фактически състав по чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП/, се изисква кумулативното наличие на три елемента: да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги /§ 13, т. 23, във връзка с т. 29 от ДР на ЗЗП – т.е. да е отправена „покана за покупка“ - „търговско съобщение, което посочва по подходящ начин, в зависимост от използваното средство за осъществяване на търговско съобщение, характеристиките на стоката или услугата и тяхната цена и което дава възможност на потребителя да направи покупка“; тази търговска практика да противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност /§ 13, т. 28 от ДР на ЗЗП/ и прилаганата търговска практика да променя или да е в състояние да промени съществено икономическото поведение на средния потребител или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители /§ 13, т. 31 във връзка с т. 25 от ДР на ЗЗП, т.е. да е взето „търговско решение“ – „всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпорежи с нея, да упражни

правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не.“/.

В случая е осъществен фактическият състав на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, след като се констатира, че считано от 05.01.2021 г. [фирма] едностранно е преустановило предоставянето на абонаментната мобилна услуга, предмет на Допълнително споразумение към договор за мобилна услуга за номер 359896848150 с месечна такса 44.99 лв. за срок от 24 месеца, до потребителя П. Т. Т., след като е начислило неправомерно, в нарушение на сключен Договор за лизинг за мобилно устройство /включително S. G. 520/ недължими лизингови вноски за устройството и е изискала да бъдат заплатени предварително от потребителя, за да не му бъдат спрени услугите. Деянието на търговеца е било коригирано едва след подаването на жалбата от потребителя до КЗП и предприетите действия по проверката.

Както се посочи определянето на една търговска практика като нелоялна, в конкретния случай предполага установяване на съзнателно поведение, проявено чрез действие от търговеца и противоречащо на изискването за добросъвестност и професионална компетентност. В случая безспорно се установява, че лицето като абонат на Т. е подписало Договор за лизинг за мобилно устройство. В чл. 5 от цитирания договор е посочен месечния погасителен план, с който лизингополучателят се съгласява. Видно от него месечната погасителна вноска е в размер на 55.59 лв. с продължителност на договора 23 месеца. По делото не се спори, че във фактурите от 18.10.2020 г. и 18.11.2020 г. са включени лизингови вноски за 3 броя телефона, а не за 1 брой, както е по условията на договора за лизинг, т.е. търговецът не е изпълнил задължението си за начисляване на действително договорената сума. Не е спорно и че е изискал от потребителя да заплати същите предварително, за да не му бъдат спрени услугите. Посочената недобросъвестност е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когото засяга. В случая средният потребител като клиент на Т. е получил мобилен апарат на лизинг, предоставян от жалбоподателя, без да има ясна представа, че операторът би могъл да начислява недължими лизингови вноски за устройството, в размер различен от посочения в месечния погасителен план и в случай на незаплащането им да спре достъпа на абоната до ползваните от него мобилни услуги. Такива условия не са посочени изчерпателно в индивидуалния договор. От средния потребител се очаква да прочете договора и всички Общи условия на оператора и да се запознае с условията за преустановяване на достъпа до услугите по договорите. Това обаче не е достатъчно, тъй като видно от процесния казус се оказва, че в Договор за лизинг за мобилно устройство, такава условия липсват. Подобно противоречие, освен че е недобросъвестно, уврежда пряко интересите на потребителите, които са принудени да заплащат недължими лизингови вноски. Ако тези последици са известни на абоната преди сключване на договора, това би повлияло върху взимането на търговско

решение от него дали изобщо да сключи подобен договор. Действията на [фирма] пряко противоречат на въведеното от законодателя правило за добросъвестност и професионална компетентност по см. на § 13 т.28 от ДР на ЗЗП и имат за резултат значителна промяна на икономическото поведение на П. Т.. Освен, че последната е била задължена да заплати по-високи месечни лизингови вноски за мобилното устройство, е бил преустановен и достъпа до ползваните от нея мобилни услуги, при положение, че не заплати недължимите лизингови вноски в посочения във фактурите срок.

С оглед гореизложеното съдът приема, че описаните в оспорвания акт факти субсумират състава на нелоялна търговска практика по чл.68г, ал.1 от ЗЗП. С цел да бъде осъществена адекватна защита на потребителите от нелоялни търговски практики, както и предотвратяване на техните неблагоприятни последици, разпоредбата на чл.68в от същия закон забранява използването на такава. Когато Комисията установи, че търговската практика е нелоялна, Председателят на КЗП забранява с нарочна заповед прилагането ѝ /чл. 68л, ал. 1 от ЗЗП/. В случая при установена безпротиворечиво нелоялна търговска практика, използвана от [фирма], същата правилно и законосъобразно е забранена с издадената и обжалвана в настоящото производство Заповед № 258/12.05.2021 г.

Актът съответства и на целта на закона, формулирана в чл.68б, във връзка с чл. 1, ал. 2, т. 3 от ЗЗП – осигуряване на защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги.

Що се отнася до твърдението в жалбата, че ответникът не е изследвал обстоятелството дали казусът обхваща единичен, изолиран случай, съдът възприема и се позовава на мотивите в Решение на Съда (първи състав) от 16 април 2015 година по дело С-388/13, както следва: „действително, нито определенията, съдържащи се в член 2, букви в) и г), член 3, параграф 1, както и член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвет /Директивата за нелоялни търговски практики/, нито същата, разглеждана в нейната цялост, съдържат указание за това, че изхождащото от търговеца действие или бездействие трябва да бъде повтарящо се или да засяга повече от един потребител /т. 42/. С оглед обаче на загрижеността за закрилата на потребителя, която е в основата на посочената директива, тези разпоредби не могат да се тълкуват като налагащи условия от този вид, дори и да не ги обявяват изрично /вж. в този смисъл решение CHS

Tour S., C435/11, EU:C:2013:574, т. 43/. В. поддържаната от U. теза, че изолирано поведение от страна на търговец, което е засегнало само един потребител, не може да се приеме за съставляващо „практика“ по смисъла на Директивата за нелоялни търговски практики, би била от естество да породи сериозни неудобства /т. 44/. На първо място, тази Директива не определя никакъв праг, изразен в честота или в брой засегнати потребители, отвъд който едно действие или бездействие попада в приложното поле на същата, така че защитаваната от U. теза не е съвместима с принципа на правна сигурност /т. 45/. На второ място, тази теза предполага, че потребителят носи тежестта да докаже, че други частноправни субекти са били увредени от същия оператор, макар фактически да е изключително трудно да се представи такова доказателство /т. 46/. Следва да се припомни при това, че Директивата за нелоялни търговски практики има за цел постигането на високо ниво на защита на потребителите чрез цялостна хармонизация на правилата относно нелоялните търговски практики (вж. по-конкретно решения M. Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C540/08, EU:C:2010:660, т. 27, Citroën B., C265/12, EU:C:2013:498, т. 20, CHS Tour S., C435/11, EU:C:2013:574, т. 47 и Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, C59/12, EU:C:2013:634, т. 34).

В допълнение: наложената ПАМ има основно превантивен характер. С нея се забранява на жалбоподателя да прилага нелоялна търговска практика. Целта е да се осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (А.: чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). ПАМ са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда. ПАМ е средство за обезпечаване осъществяването на различни правоотношения, възникващи в сферата на изпълнително-разпоредителната дейност. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, ПАМ се прилага чрез забрана да се прилага нелоялната заблуждаваща търговска практика за в бъдеще. Ако деянието не е преустановено, наложената ПАМ ще има и преустановително действие. Преустановяването на деянието от отговорното лице обаче не следва да се приема като лишавашо наложената ПАМ от предмет, тъй като по този начин се пропуска превантивното действие на мярката. Ето защо без правно значение, е че сумата за заплатената лизингови вноски е била сторнирана преди издаването на акта на 12.05.2021 г. и не може да се приеме, че правонарушението е било прекратено и очертаната предмет на заповедта е бил несъществуващ в правния мир.

Настоящата инстанция счита, че процесната ПАМ има двуква функция -

както да преустанови извършването на конкретна нелоялна практика, така и да предотврати за в бъдеще прилагането на същата практика. Т. е. наложената ПАМ има както преустановителна, така и превантивна функция. Именно поради това в оспорения индивидуален административен акт не е посочено, че практиката е забранена за прилагане за определен период. Логично административният орган не е посочил никакъв период от време на забрана за приложение на установената порочна търговска практика. Записаното в заповедта „да прилага нелоялна търговска практика“ следва да се разбира в смисъл жалбоподателят да се въздържа изобщо занапред от прилагането на тази практика по установения от контролния орган начин /Решение № 4694/13.04.2017г. по адм.дело № 7760/2016г., VII отделение на ВАС на РБ, Решение № 3282/16.03.2017г. по адм. дело № 7761/2016г. на ВАС на РБ, VII отделение; Решение № 3237/16.03.2017г. по адм.дело № 4032/2016г. на ВАС на РБ, VII отделение/.

Противното, а именно: ограничението на забраната единствено до определен времеви период /към момента на издаване на заповедта/, би било в противоречие с целта на закона да се осигури защита на икономическите интереси на потребителя при придобиването на стоки и услуги при нелоялни търговски практики и способности за продажба преди, по време и след сключване на сделката / вж. чл.68б ал.1 от ЗЗП/.

Предвид изложеното съдът заключава, че оспорената заповед е законосъобразен административен акт, поради липсата на основания за неговата отмяна /чл.168 ал.1 и ал.4 във вр. чл.145 т.1-т.5 АПК/, а подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 4 АПК, чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.144 АПК, вр. 37 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на сумата от 100.00 /сто/ лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу Заповед № 258 /12.05.2021 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на потребителите сумата от 100.00 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: